

komme bort fra den store Uretfærdighed, som gennem de forløbne 12 Aar er udøvet mod disse smaa næringsdrivende. At Fradraget i Lovens § 7 for smaa Lejere forhøjes fra 60 til 75, fra 120 til 150 og fra 180 til 225 Kr. henholdsvis paa Landet, i Købstæderne og i København, kan jeg ogsaa tiltræde, om end jeg er lidt mere betænkelig ved dette end ved de andre Fradrag. Det er ikke, fordi jeg er imod, at den foreslaaede Forhøjelse finder Sted, tværtimod, jeg tror, at den endogsaa langt fra dækker den Stigning i Lejen af disse Lejligheder, der har fundet Sted fra 1903 til Dato, men det er hele Princippet, jeg er lidt bange for, og som man ogsaa i Skattekommissionen havde sine Betæneligheder ved. Ved disse Fradragregler animerer man jo næsten til at lave saadanne ganske smaa Lejligheder. Man kan vistnok være enig om, at f. Eks. en Lejlighed i en Købstad til 150 Kr. ikke er nogen stor Lejlighed. Med de nu herskende Ejendomspriser og Byggeomkostninger vil Lejligheder til den Pris blive smaa og ret ufyldstgørende, hvad Indretning o. s. v. angaar. Derfor vilde det, synes jeg, være værd at overveje, om det ikke vilde være rigtigt at gaa den Vej, at man vel foretog et noget lignende Fradrag, men ikke gjorde det til en Betingelse, at Lejligheden ikke maa have mere Lejeværdi end her anført, men derimod bestemte, at, ligesom der her foreslaas et Fradrag af 2,500 Kr. paa hver beboet Ejendom, saaledes skulde der ogsaa paa disse smaa Lejligheder foretages et bestemt Fradrag i det Beløb, som de indbringer i Leje, og ikke saaledes, at de, naar de har en højere Lejeværdi end de 150 eller 225 Kr., intet Fradrag skal have, men saaledes, at de altid, selv om de gaar lidt derover, alligevel skal have et saadant Beløb fra draget. Dog maatte man naturligvis saa fastsætte en Maksimumsgrænse. Jeg henstiller at tage dette under Overvejelse, idet jeg ikke gerne vil have, at det skulde faa Udseende af, at man her i Lovgivningen vilde animere til at lave smaa, ufyldstgørende Lejligheder. Tværtimod synes jeg, Bestræbelserne burde gaa i Retning af at faa gode og tidssvarende Lejligheder. Da jeg er sikker paa, at den højtærede Finansminister ganske deler disse Betragtninger, synes jeg, at der maatte kunne findes Udveje til at give disse Lejligheder, som jo særlig bebos af Arbejderklassen, den Lettelse, som man har ønsket at give dem, et Øn-

ske, som Finansministeren har givet Udtryk i de foreslaaede Fradragbestemmelser.

I Lovforslaget er Spørgsmaalet om den kommunale Ejendomsskyld ikke omtalt. Det er for saa vidt ret naturligt, som Bestemmelserne om den findes i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 om Ændring i og Tillæg til de nu gældende Regler for den kommunale Beskatning. Men helt udenom Spørgsmaalet har man dog ikke kunnet komme, idet der i Lovforslagets § 6 findes en Bestemmelse, der berører dette Spørgsmaal. Det er jo nemlig givet, at de Fradragbestemmelser, som bliver gældende, naar dette Lovforslag vedtages, vil foranledige, at saavel Stat som Kommuner — jeg tænker her navnlig paa Købstadkommuner — vil faa forholdsvis mindre Indtægt af Ejendomsskylden end hidtil, idet der jo heldigvis ikke er foretaget nogen Forhøjelse af Promillen. Derfor findes der i Lovforslagets § 6 en Bestemmelse om, at „Indenrigsministeren bemyndiges til samtidig med nærværende Lovs Ikrafttræden efter Indstilling fra de paagældende Kommunalbestyrelser at foretage en til de foranævnte Fradragregler svarende Forøgelse af den i Vedtægterne for København og for de forskellige Købstæder fastsatte Promille for Paaligning af Ejendomsskyld til Stat og Kommune“. Jeg synes ikke, det fremgaar ganske klart af denne Paragraf, om Tanken dermed er, at for saa vidt en Kommune for ikke at tabe noget af den kommunale Ejendomsskyld ved de nye Fradragregler indgaar til Indenrigsministeriet med Anmodning om at faa den kommunale Ejendomsskyldpromille forhøjet, dette saa ogsaa samtidig gælder for Statens Vedkommende. Jeg formoder, at det kun er for Kommunernes Vedkommende, der kan være Tale om det. Men i det hele taget synes jeg, der kunde være Anledning for den højtærede Indenrigsminister til at foretage nogle Forandringer ved den kommunale Ejendomsskyld. I ovennævnte Lovs § 21 bestemmes det, at kommunal Ejendomsskyld ikke senere kan indføres, for saa vidt den ikke indføres straks efter Skatteloven af 1903, og at den heller ikke senere kan forhøjes. Dette forekommer mig at være meget uheldigt. Og i et nyt Lovforslag, som nu er forelagt det høje Ting, nemlig Forslag til Lov om Dyrtidsforanstaltninger, finder man da ogsaa i § 6 en Bestemmelse om, at blandt de Dækningskatter, som Kommunerne kan faa, er ogsaa en Forhøjelse af Ejendomsskylden. Jeg tror imidlertid ikke, denne